

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

SOME BRITISH MUSEUM GENIZAH TEXTS.

IN the present paper I will, without any further preface, give an account of four short texts contained in the collection of fragments from Cairo now preserved at the British Museum.

I. ON THE EXILARCH BUSTĀNĪ¹.

A fragment, consisting of two consecutive paper leaves, each measuring about $5\frac{1}{4}$ in. by $3\frac{1}{2}$, with eight or nine lines to a page, Arabic in Hebrew character. Oriental Rabbinic writing of probably the twelfth century.

The contents may at once be described as an interesting and welcome addition to the partly legendary history of the "Rēsh-Galutha," or exilarch Bustānī, whose rise was contemporaneous with the establishment of the Muhammadan power in Mesopotamia. A detailed account of the story and its critical difficulties is given in Graetz, *Geschichte*, vol. V, pp. 118-122, 413-416. But the Museum Genizah text differs from all previously known versions in one very important detail. Instead of leaving children of Jewish wives, who after his death contested the legitimacy of the son of his Persian wife, Bustānī is here emphatically declared to have married no other woman except the Persian captive given him by the then reigning Sultan. The fragment agrees, however, with the usual tradition that the exilarch had omitted to give his slave-consort her

¹ On the legend of Omar's "garden-dream," which is said to be the origin of the name Bustānī ("Bustan" in Persian meaning "garden"), see Graetz, *Gesch.*, vol. V, pp. 119, 120. The spelling "Bustanai" must give way to the correct בִּסְטָנִי, as generally in the present fragment.

freedom. This circumstance is here dwelt on with special emphasis as calculated to discredit the family of Bustānī and to destroy the claim of his descendants to be the genuine heirs of the Davidic line. It is in keeping with this tendency of the fragment that a rival Davidic family, residing in a district called "Nams," is brought to the reader's notice. It appears clear that the account preserved in the present fragment was written in the interests of a party that was extremely hostile to the headship of Bustānī's descendants, and historical investigators will in all probability attach no weight to the new version of Bustānī's married life given in the text. Another point to be noticed is the confirmation of the now generally accepted view that it was Omar, the second successor of Muhammad, and not Ali, the fourth Khalifah, who bestowed so much favour on Bustānī. The fragment also contains an account of the special occasion at which the incident of the "fly" occurred, but Bustānī's history is so much mixed with legend that great critical caution has to be exercised in either the acceptance or rejection of any definite statement.

The Arabic Text (part of Or. 5552).

... חקוקה ואקאם כראך אלי אן בלג בסתאני מן עמרה סתה עשר סנה וצלה ללתקדם פי ריאסתה פטלב אלנאם מן אלשיך אלנאיב אלנוול ען מא תולאה מן אמור אלריאסה פלם יפעל ומאנע ען דלך אתם ממאנעה פארתפע אלאמר אלי אלכליפה וכאן סלטאן אלוקת עמר בן אלכטאב ווקפא גמיעא לה אלשיך ובסתאני ותנאשרא בין ידיה טוילא פפי חצל מנאשרתהם¹ וקפת בעוצה עלי וגה בסתאני ולם תול חתי סאל אלרם ולם יכרג בין ידי אלכליפה יטרדהא פאסתחסן דלך מנה ולדלך ינקשו אלדאודיה עלי פצוץ כואתמהם צורה בעוצה וחכם לה באלריאסה וסלמהא אליה ואמרה באלחצור מגלסה תם אנה והבה נאריה קיסר לאן עמר בן אלכטאב פתח בלד קיסר וקתלה; ואכד בוסתאני אלדאודי אלנאריה

¹ This word is repeated in the MS., being written at the end of a line and also at the beginning of the next.

אלדי רפע אליה עמר אעני בן אלכטאב פאסתולדהא ולם יעתקהא וכאן
 דלך אלפעל מנה נהל או עונב וכרגו אולאד בסתאני מן אלנאריה ולם
 יתווג גירהא ולא אולד מן סואהא פכרג מן נסלה ענן וסאיר¹ בעז ובני
 זכיי¹ רים גואלית בגראד ונפר יסיר באלאנדלס אלכל ינתהו פי נסבהם
 אלי בסתאני וקיל אן בריאר אלנמס דאודיה אשכאץ יערפון בבני מרותא
 לים הם מן נסל בסתאני ואן לם יסלם מן נסל דוד אחד מן הדה
 אלהארתה סואהם ואנם אסמיו בני מרותא לצחה נסבהם וכלאץ נסלהם
 מן הדא אלעיב פאסמיו בדלך יעני אנהם סאדה אלמנתסבין אלי דוד והם
 ענד תלך אהל אלדיאר מחבובין באזאי בנצה אהל בגראד פי נסל
 בסתאני למא דכל אליהם הדה אלאכלה אלדי אעאב אלנסל ואללה יבעת
 אלמנתטר לאמתה אלנקי מן הדא אלעיב אלכארג מן אלסלאלה אלטאהרה
 אלדי לם ישובהא דנס אד כאן מוגודא מן קבל כראב אלבית אלתאני
 כמא נקל קדמאנא זכרוניהם לברכה אן אללה לם יכרב קרסה חתי כלק
 מן יעמרה כמא ועד אמתה אנה יבלק אלדיו קבל אלא כמא קאל
 כרפאי לישראל

ונבה עלי חצל אלמנתשרח² אנה מוגוד קבל אלכראב בקול ידי זרובבל
 יסדו את הבית הזה וידו תבצענה קרב אללה פרג אמתה וליס בבועד
 בקאה הרה אל . . .

Translation.

. . . his privilege. And he³ remained in this condition until Bustānī was sixteen years of age, when he was fit to assume the chieftaincy. And the people desired the Sheik, who acted as regent, to relinquish the rule he had exercised. But he did not do so, for there was a certain guilty cause preventing him. The matter was then brought before the Khalifah. The Sultan of that time was 'Umar ben al-Khaṭṭāb, and the Sheik and Bustānī stood together before him, and they argued the matter at length. And whilst they were arguing, there settled upon the face of Bustānī an insect⁴, which did not depart until blood issued. But

¹ See note on the translation.

² No doubt miswritten for אלמנחזר; the scribe has, in fact, attempted to correct the word, but only succeeded in blotting it.

³ I. e. the Sheik who had acted as regent.

⁴ Apparently a wasp. In e. g. Graetz, a fly.

he did not drive it off whilst standing before the Khalifah, who was much pleased with the incident. It is on this account that the Davidic family impress upon their seal the form of an insect. The Sultan accorded to him the chieftaincy, and delivered it to him, and granted him permission to be present at his Divan. He also gave him a daughter of Caesar¹, for 'Umar ben al-Khaṭṭāb had sacked a city of the Caesar¹ and killed him. And Bustānī the Davidite married the girl given to him by 'Umar ben al-Khaṭṭāb, and there were children of the marriage. But he had not given her her freedom either through neglect or pride. And all Bustānī's children were of this woman, for he married none other, and had no other children. Amongst his descendants are Anan², and besides, Boaz³, the sons of Zakkai, the chief of the captivity in Bagdad, and some few persons in Andalusia. All these trace their descent from Bustānī. And it is said that there are Davidites in the localities of Nams⁴, persons who are known as Bēnē Mārāwāthā⁵, who are not of the family of Bustānī; and no one else in that part derives his descent from the family of David. They are called Bēnē Mārāwāthā on account of the purity of their descent, and the freedom of their family from that blemish, their name signifying that they are princes descended from David. They are in those parts beloved, whereas the people of Bagdad strongly hate the family of Bustānī, because they had con-

¹ The name of the Persian king was Chosru or Kesra. The Hebrew קסר used here may, therefore, be only a transcription of this name. Graetz gives the date A. D. 642 as the time of this event. The princess's name is said to have been Dara.

² The orthodox writer appears to mention the fact of the heresiarch's descent from Bustānī, in order to add discredit to the family in general.

³ The text is obscure (וסאיר בעי בני זכאי). Under בני זכאי we may assume Sa'adyah Gaon's antagonist, ריש גליהא David ben Zakkai, to be included. If so, a *terminus a quo* for the composition of the text can easily be fixed.

⁴ Is this the same as نَامْس in Istakhri's *Index Geographicus*, Part IV, (edit. De Goeje)? I have, if I remember right, seen نَامْس on the title-page of printed Syriac books used in the sense of "Saxony."

⁵ Descendants of lords or princes.

tracted this blemish which vitiated the family. And may God send his people the expected One who is free from such a blemish, and who proceeds from a pure descent, not having contracted a stain: the expected One who existed before the destruction of the second temple, as our early teachers—may their memory be blessed—said that God did not destroy his sanctuary until he had created One who should build it up, as he had promised his people that he would create the remedy before the hurt, as he had said: “When I heal Israel” (Hos. vii. 1).

And there is a record regarding the presence of the expected One that he existed before the destruction of the temple in the saying “The hands of Zerubbabel have laid the foundations of this house, and his hand will finish it” (Zech. iv. 9). May God bring near the solace of his people, and may not be far off

II. A FRAGMENT RELATING TO THE GĔ'ŌNĪM SHARIRA AND HAI.

A single leaf, measuring about $5\frac{3}{8}$ in. by $3\frac{1}{2}$, with nineteen lines on the recto and eighteen on the verso. Apparently eleventh century.

This fragment seems to possess genuine historical value. It has been known hitherto that the latter years of Sharira's life were embittered and even endangered by a quarrel with some powerful enemies, but the cause of the quarrel has so far remained a mystery¹. This small Genizah leaf appears now to provide a clue. The impression one gains from it is that the management of the finances was at the bottom of the mischief. The writer of the communication given in the text at any rate states that before Sharira's death “perfect peace” was made between the Gaon and

¹ Dr. S. A. Hirsch has kindly drawn my attention to a work entitled *דורות הראשונים*, which is being published at Pressburg at the expense of the “Alliance Israélite Universelle”; but I have not yet been able to study the discussion of the Sharira controversy contained in that work.

himself, and that a certain definite arrangement was then arrived at with regard to the ownership of the offerings sent either for the private use of the heads of the academy or for the support of the scholars generally. Another very interesting fact is the intermarriage of Hai with the family of his father's former enemy. It almost appears as if there had been a rivalry in the rule of the academy between Sharira and the writer of the present document, and that the opposing interests were united by the marriage here mentioned. The financial difficulties, however, cropped up again. Hence this epistle addressed by Hai's father-in-law to some community or communities who were in the habit of sending offerings to the academy of Pumbeditha.

The Hebrew Text (another part of Or. 5552).

I (recto).

• • • בדרכים ההם ופן יתעו ופן יטו ופן נטה כי אנחנו גדול היש' וזקינה אין גדול ממנו בחכמה ובשנים זיקני היש' וחכמיה עמנו ויושבים לפנינו ואף כי נעשה שלום גמור בינינו ובין מדרב שרירא גאון ר"ת מרם אסיפתו בשנים ועם גאון בנו יאמצהו מננו כי התחת[?] בנו ויקח בתנו ויכתבו בינינו תנאים בש[מנו] (?) ומהם כי כל הנדבות הבאות בשם כל אחד ממנו יהיו לו לעצמו ואין לאחר עמו ואשר יבוא קָתָם או בשמות חכמי הישיב[ה] יהיו חלוקים חצים לנו והחצי לחתננו :

ועתה כתבנו בפקידות ונאמנ[ות] וגזב • • • לנכוננו ומשכילנו וגדולנו מר' יוסף החבר סגן היש' ופקידה נט' רח' בן מר' ברכיה זע' גם בכתבנו אליו גם בכתבנו אל העם למנותו ולמנותו עם משכילי העם ונוגשי הצדקה : דבר נא באזינו לבלי יט אחרי פונה ובלי יפותה ויתפתה אבל יעשה כפי התנאים אשר הגדנום כי חיי יי' כי בצדק הגדנו והאמת כתבנו

II (verso).

כי אם שלח ישלח נדבות היש' והחכמה בשם אחר¹ ממנו יורה עצמו ויקחם לנפשו : ואל נא תשמעו ואל תאזינו אל מי שיכתב אליכם שלחו הנדבות בשמי כי יעשה כן למען יקחם לנפשו ואנחנו לא כתבנו ככה אבל

¹ Or, perhaps, אחר.

אם יתנדב לנו איש לנפשנו ולנו לעצמנו ישולח בשמנו ואשר יהיה לחכמי
היש' ישולח סתם אם תחצוהו אתם בינינו ותחלקוהו בינותינו חצי וחצי
ותסירו המריבות ממנו גם הוגר לנו כי הרב הנאסף לן ערן שלח בשם
זולתנו קנ' דרכמונים ובלא ספק שלחם¹ לחכמי היש' יחיו בהם וישבעו
מהם ואם תעזבו יקחם הנשלה בשמו לעצמו; ואל י' נצעק ואלוכם כי
זה ממון גדול הוא יעשיר אחד ויענו ק' וחלילה לכם מבוא בדמים ובמשא
כזב מענשנו ולכן מהרו כתבו אל מר יוסף יקירנו בן מ' יעקב אלוף
יקימהו² רחמ' אש[ר] במצרים הנשלחים אליי

Translation.

I.

. . . in these ways; and lest they should err and turn aside, and lest we should turn aside. For we are the great one of the academy, and its elder. There is none who is greater than ourselves in wisdom and in years. The elders of the academy and its wise men are with us and sit before us. Moreover, perfect peace was made between ourselves and between the party of Sharira Gaon—may the spirit of the Lord give him peace—before he was gathered in (full of) years, and with the Gaon his son—may his Shield strengthen him. For he has allied himself with us and taken our daughter in marriage. And stipulations were written out between us in our joint names, one of these stipulations being that all the offerings which come in the name of either of us shall be for himself alone, no other having a share in it; and that that which comes without an express name on it, or in the names of the doctors of the academy shall be divided, a half belonging to us and a half to our son-in-law.

And now have we written with authority and faithfulness . . . to the intelligent and wise and prominent Rabbi Joseph, administrator of the academy—may the Lord preserve him—the son of Rabbi Berakhya—his soul be in Eden—(having written both to him and to the people to number

¹ MS. not clear.

² MS. apparently יקימהו.

him¹ amongst the wise men of the people and amongst those who enforce the alms): Speak, I pray thee, in his ears² that he should not turn aside to be a cause of trouble, and that he should not be misled, but act in accordance with the stipulations which we have indicated; for as the Lord liveth, we have spoken righteously and written the truth.

II.

For if any one sends offerings for the academy and for the benefit of learning in a name³ other than his own, he points to himself and appropriates them. And do ye neither hear nor give heed to any one who may write to you: "Send the offerings in my name." For he does so in order to take them for himself. And we have not written so; but that if any one should make an offering to either of us personally, he should send it in our name; and that that which is meant for the doctors of the academy should be sent without a name, so long as ye apportion and divide it between us, giving to each a half, so as to remove quarrels from us. It has also been reported to us that the Rabbi⁴ who has been gathered into Eden had sent in a name other than our own a hundred and fifty Darkemonim⁵, and he without doubt had sent them for the doctors of the academy that they might live on it and have sufficient. But if ye neglect the matter, he in whose name they were sent will take them for himself. And to the Lord do we cry and to you that this is a great sum. It may make one wealthy and a hundred will suffer. And

¹ למנוח is repeated in the text.

² Is it Haï himself who was to be admonished?

³ If אחר be the right reading: "in the name of one of us."

⁴ This refers to a person who must have been named in an early portion of the epistle.

⁵ On the value of the δραχμή in Biblical times see Hastings's *Bible Dictionary*, III, p. 421. On the درهم of Moslem times see *Matériaux pour servir à l'histoire de la numismatique et de la métrologie musulmanes*, par M. H. Sauvaise, p. 18 *passim*.

far be it from you to incur guilt, and to engage in a false transaction. Therefore write quickly to our beloved Joseph, the son of the honoured Jacob—may the Lord raise him up—who is in Egypt, to whom were sent . . .

III. A FIHRIST OF WORKS BY THE GAON

SAMUEL B. HOFNI.

Two leaves, each about $4\frac{7}{8}$ in. by $3\frac{5}{8}$, containing eighteen lines on the one entire page of Hebrew writing. The language is Arabic. Probably eleventh century.

A list of books (or rather, probably, divisions of one large work) composed by the Gaon on subjects mainly falling within the range of *דניי ממונות*. The various titles bear a close resemblance to the headings of the chapters in Muhammadan law-books of the same nature. The lower margin is very closely cut, and it is therefore impossible to say whether the "fihrist" is complete.

The Arabic Text (also a part of Or. 5552).

פּהרסט לר' שמואל גאון זצ"ל¹

כתאב אלשהאדה כתב אלשופעה כתאב אלהבה כתאב אלהון כתאב
אלנפקאת כתאב אלדראך כתאב אחכאם אלשרוט כתאב אלחואלה
ואלאספאתג כתאב אלצמאן כתאב אלעאריה כתאב אלביע כתאב אחכאם
אלקנין כתאב לואזם אלחוכאם כתאב אחכאם אלמהור כתאב אחכאם
אלמציאה כתאב אחכאם אלמנאוראת כתאב אחכאם כרי אלנהאר²
ואלסואקי ואלאבאר כתאב אלמוארית כתאב אלחגר כתאב אלמלאך
כתאב אלוכאלה כתאב אלוצאיא כתאב אלקסמה כתאב אלימאן³ כתאב
אלדעאוי ואלבינאת כתאב אלנצב כתאב אלעי[בה]

¹ The word *נח* is written over several of the titles and also at the end. On the subject of the titles compare Poznański, *J. Q. R.* for Jan. 1901, pp. 326, 327, 328, 330, where also the reference to Mr. E. A. Adler's "An Ancient Bookseller's Catalogue" in the *J. Q. R.* for Oct. 1900 will be found.

² Apparently for *אלאנהאר*, "rivers."

³ Apparently for *אלימאן*, "oaths."

IV. AN EARLY GRAMMATICAL FRAGMENT.

Four paper leaves, the full dimensions of a leaf being about $9\frac{1}{2}$ in. by 6. One folio is, however, very badly mutilated, and the other three are also slightly damaged. The number of lines to a page varies from twenty-five to thirty-two. Hispano-oriental writing, an autograph apparently belonging to the second half of the eleventh century. The language is Arabic, but the character Hebrew.

Fragments of a grammatical treatise dealing, so far as the contents of the leaves go, with the rules regarding gender, with special reference to the relation existing between Hebrew and Arabic and to the correct method of translating from one of these languages into the other.

There can be no doubt as to the fragments being in autograph. They appear to belong to the first rough draught of the work. The numerous corrections by the original writer are all in a form which at once suggests the author's hand. The paper used had previously¹ contained on one side Arabic writing of the tenth or eleventh century. The Hebrew writer has erased the Arabic on one page and written his text over the erasures, but in the case of nearly all the rest he wrote the Hebrew in the wide blank spaces between the Arabic, the latter being, however, for the most part crossed through and thus rendered almost illegible.

The impression one gains of the contents is that they form part of Moses b. Gikṭilla's *וּלְתַאנִּית וְאֶלְחִיכִיר כְּתָאב אֶלְחִיכִיר*. If so, it seems to belong to the introduction of that work, for the fragments found by Dr. Harkavy at St. Petersburg are in the form of a dictionary² (see *Revue des Études Juives*,

¹ The priority of the Arabic writing was pointed out to me by Dr. H. Hirschfeld, who at once detected this feature of the MS.

² According to an epistolary communication made by Dr. Harkavy to Dr. Poznański, his fragments contain *מִן-אֶת-וְרֹסֵי-שִׁיחַן* and *אֶת-אֶת-וְרֹסֵי-שִׁיחַן*. The article *אֶת* has been given by Dr. Poznański in his paper on *Tanḥum Yerushalmi* (*Revue des Ét. Juives*, XL and XLI).

XXXI, p. 289). A clear demonstration of Gikāṭilla's authorship cannot at present be given, as none of the quotations from his grammatical work found in later writers (see Poznański, *Mose b. Samuel ibn Chiquitilla*, pp. 118-120) are contained in the present fragment. The identification is, in fact, based on indirect inference rather than direct proof. It is a kind of inference, however, which seems to carry a very strong probability with it.

The points to be considered are the following:—

1. It is not known that any other writer of an early period devoted a monograph to the study of gender in the Hebrew language¹. This consideration alone would at once suggest that the present treatise is a part of Gikāṭilla's *כתאב אלתורכר ואלתאנית*. The weak point in this argument is the possibility that these four leaves are part of a general grammatical work and only accidentally contain the portion treating on gender. But it is, on the other hand, hardly likely that such detailed treatment would have been given to gender in a work of a more comprehensive character. Moreover, if it is a part of a more extensive grammatical treatise, the question would still remain whose work it might be.

2. The manner of treatment given to the subject is exactly what one might expect from Gikāṭilla, who is known to have made a special study of Arabic in its relation to Hebrew, and who was besides the first translator from Arabic into Hebrew². One can see at a glance that in the present fragments Hebrew is constantly compared with Arabic, and that special regard is paid to the proper method of rendering from one language into the other.

3. The style of writing is in accord with the supposition that we have before us an autograph of Moses b. Gikāṭilla. If one had no other means of judging, one would probably

¹ On treatises on "gender" by Arab grammarians, see Pozn., op. cit., p. 22.

² On Gikāṭilla's Hebrew translation of Ḥajjūg's works, *דורוך אללין ואמור*, see Pozn., op. cit., ch. VI.

assign the fragments to the eleventh or twelfth century. The Arabic which had been written on the paper before is very early, and the paper also belongs to early times. If the Hebrew writing is Gikatilla's, it must be assigned to the second half of the eleventh century (see Pozn., op. cit., p. 9), thus placing it quite within the period to which the general aspect of the leaves appears to point.

4. The only authority quoted in the extant portions is apparently Sa'adyah Gaon under the title צאחב אלחפסיר¹, one of the authorities to whom Gikatilla was in the habit of referring (see Pozn., op. cit., p. 45). The absence of reference to other authorities is properly accounted for by the smallness of the portions preserved. There is at any rate no reason to suppose that a complete list of authorities cited in the work would be found to oppose the theory of Gikatilla's authorship.

The Arabic Text.

Or. 5553 A (1st leaf, recto)².

.
 פי אלמואצע אלחפסיר אלדי
 תגיראת אלתי דכרתהא או בהא ובגירה מא יתעלק
 באלחקאיק אמור (?) אלכטאב³ ודלך ואנב עלי כל מן לנה
 אלעבראניה או מן אי לנה כאן⁴ בעץ אללגאת בויאדה
 ממה תם רד תלך אלעבאר[ה] עליהא מע זיאדה אלתי

¹ Sa'adyah was known as אלחפסיר *par excellence*, and צאחב אלחפסיר, though—so far as I know—not found elsewhere, is a suitable designation of the first great commentator of the Bible.

² The arrangement of the leaves followed here is partly tentative. With regard to orthography and peculiar forms, the plan followed is simply to reproduce the readings of the MS. The difficulty of representing a very irregularly written MS. like this is, however, very considerable, and the present writer hopes that an improved text will some day appear.

³ These two words are written over.

⁴ The underlined words are written over.

⁵ In margin : אן ינשר ארא רד ודך.

קד זאד וכ[דלך] נקצאן אלי גיר דלך מן גיר תגיר אן יגיר פיהא אלי
 לגה אלעבראניה¹ אלדי כאן בדו² אלנקל מנהא עלי מא רתב פיה וכאצה
 אמא כאן אלנקל יתעלק באל אן תעטי פאידה אלתי כאנת
 אלפאט אלעבראניה עליהא אלתי הי תרגמה ענהא עלי³ ויאתהא
 ונקצאנהא אלי גיר דלך או לא תעטי תלך אלפאידה אלתי כאנת מפהומה
 מן לגה אלעברניה קבל אלנקל מן חקאיקהא ומנאזהא פאן כאנת לס תעטי
 תלך אלפאידה אלתי אדעת אן הדה תרגע בהא פקד אכבר אן אללה
 תעאלי ורסולה עליה אלסלאם במא לס יקולאן פאן כאנת תעטי תלך
 אלפאידה פואיד מן אלאלפאט ואלמעני אלתי כאנת אלאלפאט אלעבראניה
 עליהא מ . . . ק . . . ל נקלה ולם תותר תלך אלתיגראת פלא
 פי אלמעאני . . . פאן כאן פמא חצל אלתפרקה בין אללגתין
 עבראני ואלאכר ערבי והדא

(1st leaf, verso.)

.
 יכה או עלי אלמנאז ומחאל דכולהא אלחקאיק
 כאלקאלב ללמעני וברכ ען קציתהא או יגירהא ען
 אלמתכלם ען אנראצה ואן לא אמרהא אמא תנקל אלמנאז
 חקאיק בתלך אלתיגראת וכלי לזמה מן תלך אלוגתין
ואלדי דכרתה⁴ מא וקד⁵ [צא] חב אלתפסיר פימא יתעלק באלתניר⁶
 וקאל יהי [מאז]רות והו לפט ואחד ומדכר וגא בעדה לפט ומונת ודאלך
 נאז⁷ פי אלעבראני פי לשון היות וגיר דלך כנאזהא פי אלערבי ואן נאז
 מן כלאפה⁸ פי אלעבראני מא לים גאיזא פי אלערבי אלא תרי אלי קו'
 כי יהיה נערה בתולה והיה הנערה אשר : והיה העלמה פנא לפט היות
 מדכרא ומא בעדה מונתא והדא אקראר מנה ברפע אלאתפאק פי אלמעני
 ואלעבארה גמיעא לקולה מא לים נאזא פי לגה אלערב ואמא קו' יהי

¹ crossed out. אן כאן

² Over the line.

³ Written over the line.

⁴ The underlined words are irregularly written in blacker ink, and represent a correction.

⁵ The order of these two words is doubtful.

⁶ Last three words written over the line.

⁷ Written three times in the MS.

⁸ כלאפה is written in the margin, and is apparently meant as an alternative reading for אלערב.

מאורות לפט מונת כטא עלי מא אבין ונקלה והיה הנערה והיה העלמה
פתציר איצא כטא עלי ונה ואלדי דברה מן אל נקל¹ לאן אדא רדנא
קולה ונקלנא תלך אלעבארה אלתי הי פתציר אלי לגה אלעבראניה

(2nd leaf, recto.)

• • • העלמה לאן • • • קולנא היא העלמה היא הנערה וכאנת • • •
משתרה² מתל • • • ען רות למי הנערה נערה מואביה וסורית פי בעץ
מואזע אשה לק' אל³ כי באה האשה הגורן פסאג עלי הדא אלונה והיה
היא רוכבת על החמור במעני והיה הנערה ולם יקל⁴ נערה לעקלהא
וחכמתהא או אכתצר • • • מא יקום מקאמהא מן אסמהא ווצפהא באלעקל
פמן חית דלך קאל והאשה טובת שכל ומן חית כזאלתהא (?) ונהצהא
וטראותהא קאל והיה היא רוכבת על החמור: וצרב עלי קולה הנערה
לקיאם קו' היא תקום מקאמהא וקיל אלגרץ בה תעלקה באלזמאן וכל הדה
אלאלפאץ קריבה בעץ מע בעצה⁵ לתעלקה באלגאייב עלי ונה אלתפריד
ואנהא מא מן⁶ כונהא מנאז או שרע אתי בהא: ⁷ ביאן דלך לו אסתעמל
פי גירה מא הו מדון פיה למא נאץ ומא קבל⁸ מן קאילה (?) ולו עלק עלי
מא הו מדון פיה גיר מא הו אלתי (?) מחי (?) בה אלשרע מן הדא
אלתצריף עזין כי יהיה נער כי תהיה נער ומא שאבה דלך מן הדא אלפן
לכאן דלך⁹ בדעה וכדלך לו נקל עלי כלאף ואעתקד פיה אנה ואפק והדה
כלהא תדלך עלי אנהא ליסת¹⁰ חקיקי' אלפרט מנאז • • • ואן אלשרע אתי
בהא עלי הדא אלונה מן גיר תברל בסואהא או אסתעמאלהא פי גירהא
עלי הדא אלונה ואדא כאנת הדה קציתהא פי לגה אלתי אסתעמלת פיהא
מן לזום מא לזמת פאדא נקלת אלי לגה אכר מא

(2nd leaf, verso.)

תציר חקאיק פיהא • • • מן אחכאמהא אלי אחכאם אכר • ואדא כאן
אלאמר כדלך ונב עלי כל נאקל ומתרנם מן לגה אלי לגה אן לא ינקל

¹ Last three words written faintly over the line.

² ³ Apparently for אלה.

⁴ crossed out.

⁵ crossed out, and בעץ מע written over.

⁶ מא כרנת מן: written over; in the right margin: and in the left margin: מא: ואן אלכל מא: כרנת • • •

⁷ In the margin, beginning against this line: ומתל הדה אלשריקה איצא פי: But it is not clear where it is to be inserted.

⁸ מנה crossed out.

⁹ Something erased here.

¹⁰ באל crossed out.

אל כלאם מן לגה אלי לגה אכר אלא עלי אלהד מה הו מסתעמל פי תלך
אללגה אלמנקולה מנהא מן מנאזהא וחקאיקהא אלתי קצדת ארבאב ואציעהא
באסתעמאלהא לאן לו¹ אכבר נאקל מא ען מא יקול באנה קד נקל מן
לגה אלי לגה באן יגעל מנאזאת לגה אלמנקולה מנהא פי לגה אלמנקולה²
אליהא עלי גהה אלחקאיק באן יגירהא אחד אלתיגיראת אלמדכורה לכאן
נקלה עלי גיר מא הו עליה ומא אצאב³ פי דלך : וכדלך איצא ארא קאל
קאיל כי יבער (?) אשה או נערה או כי יכה אשה או כי יהיה אשה או
גיר דלך מן אלתיגיראת⁴ חמל עלי כי יהיה נער למא אצאב⁵ פאן כאן
ורד דלך ממן הו גיר עארף בלגתנא ממא ימכן אן יצפר בבעץ קצדה
תבענא קצדה לאנטאם עבארתה ואחסאקהא אלא אן יכון דלך אלתיגיר
מנאזי פי אסתעמאל אללגה פיתבע פי דאלך וצעהם לא עלקה חקאיק אללגה
לאן כי יכה כי יהיה דאל (?) עלי אכבאר ען מדכר יפתקר אלסאמע אלי
כמאל מא ענד סמאעה כי יכה כי יהיה והו באן⁶ יצהר בה תמאם אלפאידה
עלי אלתיחציל⁷ מא כאן מצמרא פי יכה⁸ לאן ענד אסנאדה אלי מא פאעל
מצהר⁸ אלמנסוב⁹ אלי אלצמיר תצהר בה פאידה אלתי כאנת מסתורה
למואפקה אלצמיר ללמצהר לאן אן לם יואפקה לגרי מגרי מפרד אכר
יפתקר אלי כמאל והדה הי מן גמלה מא יעתבר בה אלמנאזאת : וארא
כאן אלאמר כדלך תחצול בתרכיב אלפאעאל עלי אלאשכאן תמיז¹⁰ מא
בין אלמדכר ואלמונת פלפטה יכה יהיה תפתקר¹¹ אלי מא יקאנרוהא¹²
מן אלאסמא אלתי תואפק אלצמיר . ואל עלאמה אלתי תלוס אלפעל מן
תאנית ואלתדכיר

Or. 5553 B (1st leaf, recto).

• • • וצע פי אללגה תגירת תלך אללגה ותגירת אללגה אלמנקולה אליהא
אדי נקלהא אלנאקל עלי תלך אלפאידה¹³ ואלמתיגירה • ומעלוס אלתיפרקה
בין אלמונת ואלמדכר עלי מא דכרת פלא יגזו מא אסתעמל לתדכיר אן

¹ crossed out. ² Crossed out : אלהא חקאיק באן יגירהא אחד.

³ crossed out. פי אצאב.

⁴ The last two words written both over the line and in the margin.

⁵ written over. וגירהא מן אלמנאזאת.

⁶ Last two words written over.

⁷ crossed out. והו

⁸ Underlined in the MS., or, perhaps, אלצמיר and מסתורה respectively overlined.

⁹ In the margin : אליהא.

¹⁰ Written over : אלמונה.

¹¹ Written over : ענד אלאשכאן ואלתרכיב.

¹² Apparently for יקאנרוהא.

¹³ written over. נסאם

יגעל לתאנית ולא עכסהא ומא אסתעמלת פי אחד אללגתין לתאנית מן
 נהה מא ירגע אלי אלחליה ¹ או גירהא הי קאימה פי בקיה אללגאת אלתי
 תפרק בין אלתאנית ובין אלתדכיר לאנהא ראנעה ² אלי עלאמה אלמדכרה
 או תאתיר לא יגוז בלאפהא ואדא כאן אלמדר כדלך פי מא דכרת וונרנא
 פי בעץ שריעתנא כטאב אן יכאטב ען מונת כמתל מא יכאטב ³ ען מדכר
 מע וגוז חצול אלתפרקה בין אלמונת ואלמדכר פי תצריף ⁴ תלך אלציגה
 ממא יסתנר אלכלאף פי האלי (?) אלחילה פלא יכלו דלך ⁵ אמא חקיקה
 פיהמא או מנאזא או פי אחרהמא חקיקה ופי אכר מנאז או מבדא מן
 אלשרע ולא יגוז אן יכון חקיקה פיהמא למא יודי אלי רפע אלתמיין וחצול
 אלאלתבאם וכרוג ⁶ הדה אלאפעאל ⁷ אללאזמה ללאשכאץ ⁸ לא ⁹ אן תכון
 להא אלפאט תדל עליהא וימיהא ⁶ ואן לא תכון ללאלפאט תאתיר באלמיין
 לאגל מתל מא יתעלק באחרה מא ² מן אלכטאב יתעלק באל אכר עלי
 נהה אלחקיקה ולא פרק בין קליל דלך ובין כתיר ולאריתפאע ורפע ¹⁰ ואליקין
 בדליל אלכטאב לכרוג בעצהא מן דלאילהא ולואזמהא ולאריתפאע ואלתפרק
 באן יפהם ענהא אליקין ואיצא חאגתנא ענד אלתפרקה ¹¹

(1st leaf, verso.)

ואיצא אפתקארנא ² באלתמיין ואלתפרקה בתצריפהמא ¹² אלכטאב ואלפאט ²
 אסר לחסאוי אלציגה אלמתעלקה בהמא ופי דלך כרוג תלך ² אלעלאמאט
 אלמתעלקה בהמא ¹³ מן לואזמהא ודלאילהמא לאגל חסאוי אלסתעמאל פי
 לפט אלמתעלק בהמא וכרוג בעץ תצריף ² אלאלפאט אלמתעלק בהמא
 מן אלכלאף פי אלמעני ¹³ מע אתבאת אלתגאיר פיה ויכון במתאבה אסמין

¹ For אלחילה ?

² Written over.

³ The alternative יכאטב is written over יכבר.

⁴ The alternative אסתעמאל is written over תצריף.

⁵ אלכטאב crossed out.

⁶ A word erased.

⁷ Written above an erased word.

⁸ So apparently meant to be read ; but a number of words erased, of which לאשכאץ כונהא עלאמה אן חורר פי אלכטאב are clear.

⁹ לא appears, however, to have been erased.

¹⁰ A line to indicate its omission.

¹¹ The underlined words are in the margin, but a number of words have been crossed out in the text after ואיצא, which latter word is both in text and margin.

¹² אלפאט אלמתעלקה written over.

¹³ The last two words written over.

אלמכתלפין למסמא ואחד ומעלום כלאף דלך פקול צאחב אלתפסיר ודלך
נאיז פי אלעבראני פי לשון היות אן אראד ברלך פי אל¹ חקאיק כטא :
ולא ינח² אן יכון נמיצא מנאזין לאסתחאלה תבות מנאז ולא חקיקה אן
ירנע אליהא ולאסתחאלה אבתדי מנאז עלי אלחקאיק וקיאמה מקאמהא
וכונהמא שרעיתין לא יכלו אמא מבדי מנה תעאלי ואמא נקלא ומעלום
אן מא המא מבתראין ואדא כאנא נקלא איש כאן אצלה מא פמא
בקי אלא אחרהמא חקיקה ואלאכר מנאז או שרע אתי בנקלה ודלך מתל
קו' תעאלי כי יהיה נער בתולה אלדי ימכן מתלה אן יקול¹ כי יהיה איש
... ומתל קו' תעאלי² וכי יהיה איש שונא לרעהו כי יהיה לאיש בן
סורר אלדי יהיה יתעלק³

(2nd leaf, recto.)

בבן ואמא והיה הנערה והיה העלמה פי צינה מתל והיה האיש ההוא וגיר
דלך מן אלכלאם אלדי בזנת וקוע אלתגיר פיה לאן פי (?) באב אלמנאזאת
ואלתגיר אלכל² קציה ואחרה ואן כאן פי בעץ מנה מן אל כלם מא ...
ונהין מנאז אלי גיר דלך כמא בינת ואן אבתרא ... אלכלאם פי כי יהיה
נער בתולה ופי לנה היות מן דון אלכל לאן צאחב אלתפסיר דכר דלך
ואיצא וכל מא יסתקר פי אחד הדה אלתגירת⁴ ממא יתעלק בחסן⁵ אכדה
בצאהרה או תרף אלצאהר² ענד נקלה הו קאים עלי אלאגלב עלי בעץ
אלונה פי נמיצה ואדא כאן אלאמר כדלך ונב אן ינטר איש מן אצל תלך
אלציג פי אסתעמאל אלתאנית ואלתדכיר פי אללנה ומן אלתרוף אלתי
תכתין בהא אלממיזה להמא ומן אלתרכאת איצא וגיר דלך ממא ימכן אן
יקע פיהא אלתגיר ואלאבדאל מן סואהא חתי אדא תגירת שי מן דלך
חכמנא עליהא באלתגיר ולמא אסתקר פי בעץ אלתרוף אכתצאצהא
באלמדכר דון אלמונת מתל אל יוד תעלקהא באל מדכר ותכציהא בה
באכבאר ען אלנאיב

(2nd leaf, verso.)

ואכתצאץ אלתי באלמונת באלאכבאר ען ניבובתהא וגיר דלך פיהמא
מגירי חקאיק חתי לו עכס דלך ונעל עויץ אחרהמא אלאכר בעד הדה
אלאסתקראר לגירי אלמתכלם בדלך מגירי כאנה מתכלם ב ...
אלתי אסתקרת פאן כאן אלמסתעמל דלך מן אלעואץ גלטוה ורדוה
אלצואב ואן כאן מן אלכואץ ... כמתל ולם יתאבע פיה² ואלונה פי דלך

¹ The last two words written over.

² Written over.

³ Added in small writing. ⁴ crossed out. ⁵ אל written over.

למא אסתקרת ענדהם אנהא מן חקאיק לגתהם ולואזמהא פאן כאן מן
 דעאה אלדאעי אן יעמי (?) ויבדע צינה² מא פלא חילה בל וגב עלינא חפֿט
 לגתנא ושריעתנא ונסק אלפאטהא מן מדכר ומונת ורבים ויחיד וגירהא
 ותחרזו מן זיאהא ונקצאן וחפֿט² חרכאתהא עלי וגוה² אכתלאפהא ומדאעא
 חקאיק אללנה ואלתי תותר מן אלתניראת ואלחר³ . . .³ ואלחרוף כאצה לאן
 להא תאתיר כביר פי אלתניר אלי גיר דלך⁴ פלמא אתי אלשריעה מן קו
 כי יהיה נֶעֱר והיה העלמה לא יכלו דלך אמא מנאזי או שרעי לאסתחאלה
 בונה חקיקה עלי מא דכרתה וביאן דלך הו⁵ אסתחאלה⁶ לזום אמתאל⁷
 דלך פי סואהא² פי גמיע תצאריף לשון היות פי אכבאר ען מונת עלי
 דלך אלונה² ולוגוב אכתצאין אלמדכר בדלך ולזומהא לה כסאיר חקאיק
 הדה אללנה מן² רון תעלקהא באלמונת פי בקיה כמאל הדה אלצינה
 ותצאריפהא⁸ עלי בני² אוזאנהא ותקאסימהא פי מואצע אכר עלי מא
 יבנא עליהא ועלי מא הדה איצה פרע עליהא מן אואמר פצאר ללמדכר
 פי הדה אלצינה ותצריפהא אכתצאין חקיקא² מא למ יכן ללמונת ביאן
 דלך למא קאל כי יהיה נעֶרָה לא ימכן אן יעלק עליה גמיע מא יעלקה עלי
 צינה וכי יהיה איש מן תצאריף לשון זכר . . .

GEORGE MARGOLIOUTH.

¹ So written in the margin, but not clear where to be inserted.

² Written over.

³ Apparently ואלחרוף, but not sufficiently clear, therefore written again.

⁴ Alternative reading (apparently so) in the margin : אלי גירדמא .

⁵ Last three words written over the line.

⁶ Crossed out : לזומה פי גמיע אמתאלהא.

⁷ אמתאל also written in the margin.

⁸ Crossed out. (פי מא פי מו)